

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 546/2025
06.05.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Милене Рашић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене адвоката Мирослава Алексића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници ЗК бр.421/24 од 05.12.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.138/25 од 26.02.2025. године, у седници већа одржаној дана 06.05.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Мирослава Алексића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници ЗК бр.421/24 од 05.12.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.138/25 од 26.02.2025. године у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу поднети захтев за заштиту законитости одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници ЗК бр.421/24 од 05.12.2024. године, окривљена АА оглашена је кривом да је извршила кривично дело насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. у стицају са кривичним делом насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, те јој је утврђена казна затвора у трајању од десет месеци за кривично дело из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и за кривично дело из члана 194. став 1. Кривичног законика, казна затвора у трајању од четири месеца, па је осуђена на јединствену казну затвора у трајању од једне године, у коју се урачунава време проведено у притвору од 19.04.2024. године па до упућивања окривљене на издржавање казне затвора и извршење мере безбедности обавезно лечење алкохоличара. Истом пресудом окривљеној је изречена мера безбедности обавезно лечење алкохоличара која ће се извршити у заводу за извршење казне или у одговарајућој здравственој или специјализованој здравственој установи и одређено је да ће трајати док постоји потреба за лечењем, али не дужи од изречене казне затвора, при чему се време проведено на извршењу мере урачунава у казну затвора. Истом

пресудом одлучено је и трошковима кривичног поступка и имовинскоправним захтевима, на начин ближе наведен у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.138/25 од 26.02.2025. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА, адвоката Мирослава Алексића и пресуда Основног суда у Лозници К бр.421/24 од 05.12.2024. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљене, адвокат Мирослав Алексић, због повреде закона из члана 439. тачка 1), члана 438. став 1. тачка 11) и члана 438. став 2. тачка 2) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји, побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање или да побијане пресуде преиначи, тако да окривљену ослободи од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене је неоснован у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац наводи да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, уз образложење да радње извршења за која је окривљена оглашена кривом су објективно неподобне да доведу до угрожавања спокојства, телесног интегритета или душевног стања члана породице, па самим тим што нема примене насиља ни угрожавања телесног интегритета већ се ради о међусобном упућивању увреда и свађи, па нема ни елемената кривичног дела насиље у породици.

Међутим, по налажењу Врховног суда, овакви наводи захтева су неосновани.

Кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика (КЗ) чини онај ко применом насиља, претњом да ће напасти на живот или тело, дрским или безобзирним понашањем угрожава спокојство, телесни интегритет или душевно стање члана своје породице, док је у ставу 3. истог члана наведено да ако је услед дела из става 1. и 2. овог члана наступила тешка телесна повреда или тешко нарушавање здравља или су учињена према малолетном лицу, учинилац ће се казнити затвором од две до десет година.

Из чињеничног описа кривичног дела датог у изреци првостепене пресуде произлази да је окривљена АА способна да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свесна свог дела чије је извршење хтела и свесна да је њено дело забрањено „применом насиља и дрским и безобзирним понашањем угрозила

спокојство чланова своје породице, свог сина малолетног оштећеног ... и своје мајке ... на тај начин што је у алкохолисаном стању најпре вређала своју мајку ... рекла да је го.но, да није никакав човек, да јој је упропастила дете и да јој је отела дете, а затим и запретила да ће малолетног оштећеног ББ сместити у Дом у Крушевцу, да ће га тамо унаказити, да ће син ББ да страда, да ће га она убити ако га нико други не убије, па је запретила и мајци да ће и њу убити, након чега су је оштећени изгурали из стана, али је она лупала на врата и галамила па су је они пустили да уђе и када је ушла у стан, наставила је да их вређа и поново запретила малолетном оштећеном ББ да ће га убити и да ће му исећи лице“.

По оцени овога суда, чињенични опис радњи извршења дат у изреци првостепене пресуде садржи све чињенице и околности које представљају законска обележја кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ у стицају са кривичним делом насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, за које је окривљена и оглашена кривом правноснажном пресудом и то како оне које се тичу радње извршења кривичног дела, тако и последице. Окривљена је, супротно наводима у захтеву, на начин описан у изреци првостепене пресуде која је потврђена другостепеном пресудом, описаним радњама извршеним на дан 28.03.2024. године применом насиља и дрским и безобзирним понашањем угрозила спокојство оштећених, уз претње да ће напасти живот и тело оштећених, због чега су као неосновани оцењени наводи браниоца окривљене којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац наводи да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, јер је изрека пресуде неразумљива, као и повреда закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП јер су разлози пресуде нејасни и у знатној мери противречни, а да о чињеницама које су предмет доказивања постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде и садржини записника.

Бранилац даље у поднетом захтеву наводи да окривљена није применила насиље према оштећеном малолетном ББ ни према својој мајци ВВ, да није претила мајци, да нису тачни наводи да је поцепала завесу ни да су је оштећени изгурали из стана и указује на противречност исказа оштећеног ББ у погледу чињенице да ли се плаши окривљене и на околности које суд није ценио повреде код окривљене, које указују да је она жртва насиља и чињенице да је извештај Центра за социјални рад у Лозници дат само на основу саслушања оштећене без увида у тренутно стање и узимања у обзир понашања малолетног оштећеног ББ.

Напред изнетим наводима бранилац суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП којом су прописани разлози због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку, у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 11), члана 438. став 2. тачка 2) и члана 440. ЗКП, то је Врховни суд захтев браниоца окривљене у овим деловима оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врхови суд је на основу одредбе члана 491. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић